

Вести о хапшењу др Радована Караџића, првог председника и оснивача Републике Српске, његовом пребацивању у притвор и појављивању у судници бр.1 Хашког суда на кратко су бациле у засенак сва друга светска збивања. Начин на који су о тим догађајима, уз обавезно подсећање на лик и дело, извештавали западни медији – био је очекиван и донекле разумљив.

Овдашњој медијској сцени, међутим, сем малобројних и часних изузетака, мора се признати да је надмашила и саму себе. У отвореној антисрпској пропаганди саслуживала је ударнички. Извређани су здрава памет и добар укус. Понижена су и руглу извргнута и најпристојнија осећања српске националне припадности.

Тако је одавде медијски испраћен Радован Караџић у Хаг, одакле су се већ вратили Насер Орић и Рамуш Харадинај. Осведочени ратни злочинци дочекани су у својим срединама овенчани славом "невиних хероја".

Нема ту ничег новог о Караџићу, који боље од свих нас познаје чврстину шака и дужину руке која га се дограбила. Овде се о нечем другом ради.

О нечем што су педантни хроничари са запрепашћењем регистровали као својеврсни куриозитет. Али, и жалосни спомен на свеукупни суноврат и пад нашег покољења. Наиме, за само неколико дана овдашња гласила су бацила више дрвља и камења на Караџића, него што је за четири године сурове немачке окупације сва Недићева пропаганда истресла на генерала Дражу Михаиловића, првог герилца у поробљеној Европи.

Да ли су случај, намера или коинциденција неког вишег реда хтели да акт о Караџићевом изручењу потпише снајка Јосифа Маловића главног истражног судије у монтираном процесу против Михаиловића?

I

Време хапшења Радована Караџића подударило се са бучном најавом Монархиста Аустрије да ће изаћи на предстојеће парламентарне изборе. Овде је та вест једва запажена и остала је без заслужених коментара.

Као политичко крило ројалистичке организације под именом Црно-жута алијанса, Монархисти су најгласнији и најдоследнији заговорници рестаурације некадашњег Аустро-угарског царства. Под управом Беча они планирају уједињење некадашњих крунских земаља и провинција. Нова-стара државна творевина звала би се Дунавска федерација, или конфедерација. У складу са традицијом хабзбуршког наслеђа њен претендент био би Карл Хабзбург – Лотринген. Иако Црно-жута алијанса за сада не помиње Војводину као кандидата за чланство, њени гласноговорници с поносом истичу висок степен разумевања и прихватљивости ових идеја у северној српској покрајини.

Најинтересантније у свему томе јесте година предвиђена за остваривање програмског циља Црно-жуте алијансе. А то је 2018. Уједно је то 100-годишњица од распада старе монархије.

Бољи познаваоци прилика слажу се у оцени да се у Бечу Дунав само таласа, а да се његов прави и непроменљиви ток усмерава и контролише са извора који је одувек био у Немачкој. Тамо се и највише ради на остварењу пројекта "Европа регија". Преко могућег формирања 283 еврорегиона Берлин би реално контролисао територију од 190 милиона становника, чије би границе на истоку и североистоку представљале идеалне историјске границе. Зато се бечки ревизионисти виде у периферној улози конферансијеа који само најављује оно на чему, рецимо, Дорис Пак упорно ради, остајући иза сцене.

II

Црно-жутој алијанси из Беча може се свашта пребацити, али се за њих никако не може рећи да не знају шта раде. Напротив. Они врше својеврсну субверзију Календара и Топографије, дајући им симболично и скривено значење бројки, датума и локалитета. Разграђују туђе симболе, легенде, митове и светилишта, обнављајући и учвршћујући своје култове и стереотипе.

Пребацујући Србима опседнутост прошлости, историцизам, митоманију и опчињеност теоријом завере управо они фаворизују и практикују езотерички и окултни приступ, којим опредмећују прошле и по вољи обликују будуће догађаје.

Осветнички ревизионизам тек у крајњој инстанце посеже за драконским мерама скрнављења противникових земних остатака и затирање гробова. Пишући о Дражином миту професор Слободан Јовановић га назива покушајем «обесвећења». А за најупечатљивији пример наводи спаљивање моштију Светог Саве на Врачару.

Овом антихришћанском и нељудском чину прибегава се као најубојитијем средству за потирање колективног памћења, убијање душе и деморализацију целог народа.

Најпознатији пример обесвећења представља убиство руске царске породице Романових, извршено 17. јула 1918.

Егзекуција над Дражом извршена је истог датума, 17. јула 1946.

Није ли и Романовима и Дражи пресудила иста рука остављајући свој демонски потпис и на руској и на српској прошлости?

Ко контролише прошлост, записује Орвел, контролише и будућност. Ко контролише симболе једног друштва тај контролише и његову судбину.

Зато посвећени у подземне токове историје, на једној страни, боље и од нас самих познају нашу историјску прошлост, и на другој је омаловажавају, топе и изобличавају на

ломачи модерних дневнополитичких и глобалистичких дисквалификација.

Указивањем на 2018-ту бечки монархисти нас позивају да се запитамо какво би још значење, осим фактографског, могло да има изручење првог председника Републике Српске на Огњену Марију, баш ове 2008. године.

На 100-годишњицу анексије Босне, 130-годишњицу Аустро-угарске окупације и 90-годишњицу од ослобођења Срба у БиХ.

Да ли је то наговештај завршетка једне и отварање нове епохе за Србе у Републици Српској и БиХ, с предвидљивим окончањем у 2018-ој ? Са коначним затварањем круга у овом хронолошком низу: 1878-1908-1918-2008-2018 ?

III

Планетарни левијатан био је неумољив у захтеву новим српским властима у Београду да бившег председника СРЈ Слободана Милошевића - кога је својевремено називао гарантом мира, али и балканским касапином - испоручи Хагу баш на Видовдан, 28. јуна 2001. године. Затамњујући најважније и најсвет(л)ије слово српског календара левијатан је Србима послао језиву поруку. Истовремено се кезио док је српском руком премазивао црвено слово љубави, разумевања и живота у црну боју смрти. Пала је страшна пресуда. Али и клетва.

Један од двојице главних испоручилаца сада бележи да је постао свестан датума испоруке тек када је у канцеларији остао сам са покојним премијером др Зораном Ћинђићем и када је све било готово. Оно на шта њих двојица нису обраћали нарочиту пажњу и чему нису придавали неки посебан значај било је управо пресудно за наручиоце.

(Узгред, бољи познаваоци Вилијема Монгомерија, бившег амбасадора САД у Београду, веле да је често наводио једну пословицу која у слободном преводу гласи: "Освета је најслађа када се хладно сервира").

Нема никакве сумње да су наручиоци добро знали какву верску и моралну важност за Србе има Видовдан. Знали су, уједно, да је Косовски мит највећа колективна светиња у души српског народа. Да је најјачи морални импулс и императив слободе у најтежим историјским искушењима. Ту душу је требало убити и тај импулс угасити.

Знали су, на крају крајева да се на Видовдан све и свако приказује у правом светлу и онакав какав заиста јесте.

Знао је то и Милошевић када је изговорио последње речи на тлу Србије: "Браћо Срби! Срећан вам Видовдан!"

Скраћени времеплов најважнијих историјских догађаја везаних за 28. јун, за Видовдан, отвара се Косовским бојем и хришћанско-херојским опредељењем кнеза Лазара за вишу

духовну и етичку сферу живота. За царство небеско које је "увек и довека", високо изнад царства земаљског, материјалног, трошног и пропадног. За Крст Часни и Слободу Златну.

Наставља се свесном жртвом Гаврила Принципа који је 28. јуна 1914. у Сарајеву усмртио аустроугарског престолонаследника. Овај догађај представља формални изговор за напад на Србију и повод за почетак Првог светског рата.

Версајска мировна конференција закључена је 28. јуна 1919. признањем Немачке да је искључиви кривац за рат.

28. јуна 1921. изгласан је Видовдански устав, којим је Краљевина СХС дефинисана као уставна и наследна монархија на челу са српском династијом Карађорђевића, са унитарним уставним одредбама које су краљу, као поглавару државе, давале широка овлашћења.

28. јуна 1948. донета је Прва Резолуција Информбироа против КПЈ. За последицу је, између осталог, имала највећи број заточених Срба и Црногораца на Голом Отоку и другим Брозовим казаматима.

Обележавајући 600-ту годишњицу Косовског боја председник Милошевић је 28. јуна 1989. на Газиместану, у присуству више стотина хиљада људи, одржао свој чувени говор у коме није искључио могућност нових оружаних битака у будућности.

Коначно, овог 28. јуна, на Видовдан, конституисана је у Косовској Митровици Скупштина Заједнице општина Косова и Метохије, у чији састав су, након спроведених локалних избора, ушли Срби и други неалбанци лојални држави Србији.

ЕУ је одмах саопштила да са забринутошћу гледа на овај догађај. САД су биле још оштрије. Само дан након Караџићевог хапшења затражиле да се и овај део територије укључи у политичко-правни систем назависног Косова.

IV

Ни педаљ јужно од Митровице и Трепче! Тако је гласило прво рестриктивно начело аустријске политике према Србији. Друго се односило на спречавање уједињења Србије и Црне Горе. Треће на блокаду изласка Србије на Јадран. Ово "свето тројство" било је на снази све до Балканских ратова (1912 – 1913).

Уз обилату помоћ и гаранције руског цара Срби су на Куманову, под командом Радомира Путника и Живојина Мишића извојевали блиставу војничку победу над Турцима. Ова битка представљала је праву историјску прекретницу. После више од 500 година Косово је враћено у састав Србије. Српска је војска ушла у Скопље, некадашњу престоницу Царевине Србије (1346). Направљена је заједничка граница са Црном Гором, што је представљало само корак до уједињења и изласка на Јадран.

Караџић у процесу контроле прошлости и наметана будућности

Пише: Радован Калабић
среда, 13 август 2008 21:39

Куманово је добило посебан значај у историјској читанки великих српских војничких победа.

Истовремено, за Куманово се везивао тежак пораз аустријске политике на Балкану.

После Куманова Турци су, коначно, протерани из Европе.

Судећи по реакцијама Беча изгледало је, међутим, да се тамо турски пораз теже доживљавао него у Истамболу. Као да Турци, у свом освајачком походу нису ни долазили под зидине царске Виене – већ да се Срби од њих нису ни одмицали. Монархија је горела од жеље за осветом и кажњавањем Срба. У тој жељи ускоро је сагорела и 1918-те нестала са мапе света.

Пропуштајући прилику да чврстим државним границама омеђе своје етничке просторе Срби су 1918. са другим народима ипак ушли под какав такав заједнички државни кров, Краљевину СХС.

Да ли је НАТО агресор случајно изабрао Куманово као место за потписивање тзв. Војно-техничког споразума?

И да ли је случајно инсистирао да српски представници баш 9. 6. 1999. год. ставе свој потпис на документ којим се практично признаје окупација Косова и Метохије и озваничава почетак његовог отимања од Србије–?

Било како било, остаје чињеница да се од тада у Куманову српско историјско клатно зањихало у супротном смеру. Ка незауостављивом поразу, и даљем комадању српског етничког простора.

Црна Гора се, уз здушну помоћ Западних савезника, одвојила из државне заједнице са Србијом.

Настављен ја прогон и погром над преосталим Србима са Косова и Метохије. Њихове куће, цркве и светилишта опет су се нашли у пламену.

А Монархисти из Беча, баш у дане Караџићевог изручења Хагу самоуверено типују где ће се и када зауставити злокобни ход нашег историјског клатна.

Хоће ли то бити на границама предкумановске Србије?

И хоће ли то бити 2018. године?

V

Босна је одувек била посебна прича. О њу су се отимале моћне царевине и летеле главе.

Од првог устанка Београд је показивао природну жељу за уједињењем са

сународницима преко Дрине. Ван памети није била ни жеља Срба, који су у БиХ чинили скоро половину становништва, да се припоје матичној држави Србији.

Посредством Наполеона III указала се прилика да кнез Михајло добије Босну на личну управу. Претходно је Турској, за одштету, ваљало платити велики износ у злату.

Након неуспеха ове комбинације Беч је Србији понудио поделу Босне. Јован Ристић и Миливоје Петровић Блазнаваћ одбили су ту понуду.

У Првом српско-турском рату Срби су прегазили Дрину. У Другом су се обавезали да неће ратовати с оне стране "међе племените".

Затим је уследио Берлински конгрес и аустроугарска окупација БиХ 1878. За ту годину везано је и оснивање Албанске лиге.

Био је то снажан ударац Београду, али и почетак националног, верског, културног и просветног обесправљивања Срба у БиХ, какав није запамћен ни под турском владавином. Прва на удару, разумљиво, нашла се Српска Православна Црква. Зла судбина архиепископа сарајевског и митрополита дабро-босанског Саве Косановића имала је да послужи као пример свим српским првацима у Босни на шта има да рачунају уколико не повију главу пред уценама и ултиматумима. Беч је дуж обала Дрине подигао непробојни окупациони зид. Тако је Београду јасно стављено до знања да је то нови табу у који се не сме дирати.

Окрећући главу од тог табуа краљ Милан је заратио са Бугарском. Упуштајући се у ову беспотребну и компромитујућу авантуру он није смео да баци ни поглед, а камоли да закорачи преко Дрине.

Његов наследник и син краљ Александар I Обреновић показивао је много мање поштовања према "светим правилима" и табуима наметаним из Беча. Незадовољан аустријском политиком и разочаран у Русе, он је почео да се ослања на Енглеze. То му је и дошло главе.

У намери да га што више одвоје од Русије, Енглези су краља Александра подстицали на рат са Турском. Колико се он озбиљно спремао да упадне у Косово и Скопље говори и податак да га је у Нишу лично посетио гроф Ламсдорф, руски министар спољних послова у намери да га одврати од тог наума.

Истовремено, српски краљ је спремао дипломатску офанзиву на Беч са захтевом да се ревидира Берлински уговор у погледу статуса Босне. Ослањајући се на Лондон, највероломнију тачку у тадашњем европском троуглу моћи, Александар је на себе навукao гнев и Петрограда и Беча. То га је коштало живота.

VI

Одмах по избијању Младотурске револуције (1908.) у Русији се састаје највиши

државни, војни и финансијски врх. Састанком председава гроф Извољски, министар иностраних послова. На састанку је закључено да Русија још није спремна да обједини балканске православне народе и државе и да заједно са њима оствари свој историјски сан: да се чврсто утврди на обалама Босфора – тих улазних врата у Црно море, или руско језеро – како је тада називано.

Да поново на врх Цркве свете Мудрости, Аја Софије, постави крст, кога је још 1453, с треском на земљу оборио Султан Мехмед, освајач Цариграда. Од тог пада затресла се цела Планета. Пуни смисао руске идеје и историјски значај руске мисије није се могао ни замислити без његовог враћања на врх старе Јустинијанове катедрале. На највишу тачку, најлепшег храма, источноримског хришћанства.

Зато Извољски одлази на тајне преговоре са својим аустроугарским колегом, бароном Еренталом. Зидине бароновог замка у Бухлави и данас чувају детаље тих преговора. Међутим, догађаји који су непосредно уследили недвосмислено су открили оно о чему су се њих двојица прецизно договорили.

Петог октобра 1908. проглашена је независност Бугарског Царства.

Већ сутрадан је објављена анексија Босне.

У Београду је овај догађај изазвао провалу гнева и масовних протеста. До које мере је Беч био решен да брани право на Босну показао је мобилизацијом читавих армија спремних да пређу Саву и казне Србију.

Русија је на себе преузела отплату бугарског ратног дуга Турској из 1878. Угостила је Пашића и престолонаследника Ђорђа, саветујући им попуштање и немо трпљење "физичког бола" (израз Милована Миловановића) нанетог Србима бруталном анексијом Босне. Убрзо по њиховом повратку кући званични Београд дао је изјаву о "незаинтересованости" по том питању.

На другој страни Беч је платио Турској 52 милиона круна одштете. Евакуисао је свој војни гарнизон из Новопазарског санџака, постојаног етничког клина, и одрекао се полицијске контроле у црногорским територијалним водама. Тако је само на кратко, погодбом између Петрограда и Беча, смирена анексиона криза, на чију је 100-годишњицу Радован Караџић изручен Хагу.

VII

Босна је остала изван циљева и домашаја руске политике чак и после њене дефинитивне одлуке да, у савезу са православним државама, темељно преуреди односе и прилике на Балкану. У њеним плановима ни тада није било Срба из Босне.

Према појединим православним народима гајила се и сумња, па чак и отворена резерва, коју је најсажетије формулисао Константин Леонтјев, питајући Русију пре Балканских ратова : "... неће ли њени орлови залуд прелетати Дунав и Балкан да би касније, на

слободи, Срби и Бугари излепали пилиће грађанског европејства.”

Након убиства последњег цара Николаја II Романова, Русија је своју ишчупану душу тражила скоро читав век. У том периоду тешко је могла помоћи и самој себи. Све док није открила посмртне остатке царске породице и сахранила их по православним обичајима.

Тај свечани чин обављен је у Петрограду, 17. јула 1999, у Саборној цркви светог Петра и Павла. Тачно 80 година од грозног уморства.

Руска православна црква канонизовала их је 2000. године и од тада почиње духовни и сваки други препород Русије.

VIII

Због Босне су Срби често и у масама суђени и осуђивани. Поводи су били различити, али су сви процеси били монтирани и политички мотивисани.

Један од познатијих је тзв. Велеиздајнички процес Србима у Загребу. Припремајући пред европском јавношћу оправдање за анексију Босне, Беч се упињао да понуди што више уверљивих доказа о подривачкој и превратничкој делатности Срба у Хрватској. Затворске ћелије пуњене су најугледнијим Србима, мимо свих законских правила. Као “доказни материјал” плењене су српске заставе, ћилими са националним грбовима и други убојити предмети. Ухапшена су укупно 53 “велеиздајника”. Међу њима је било 14 трговаца, 12 учитеља, 9 чиновника, 5 свештеника, 1 професор и 1 студент. Ухапшени су и српски политички прваци, Адам и Валеријан Прибићевић.

Потрпани у ћелије са убицама и криминалцима, недељама без саслушања, њих 11 се одлучило за штрајк глађу, како би изборили бар право на саслушање.

Оптужница је објављена тек 12. јануара 1908. Њен садржај на климавим ногама подупирало је равно 378 сведока. Од којих су њих 218, као заклетни србофоби, припадали Франковој Странци права. Њима је придодат и импресиван број кривоклетника-деликвената. Укупно њих 105, који су били или кажњавани, или су још издржавали казну! Такви сведоци имали су под заклетвом да посведоче главну кривицу оптужених Срба: планирање и извођење великосрпске револуције у монархији.

“Великоиздајнички процес” обесмишљен је на врхунцу антисрпске пропаганде у Европи. Оног часа када је Русија признала анексију Босне. Да није било тог дипломатског потеза ко зна да ли би судије одбиле да прихвате предлог тужиоца, који је за све оптужене захтевао казну смрти – вешањем. Овако оптужени су заједно осуђени на “само” 184 године робије, 5. октобра 1909. године.

Потомци ондашњих Срба из Хрватске, уз логистичку помоћ НАТО, побијени су и протерани 1995, после оружаних акција названих Бљесак и Олуја. Био је то школски пример етничког чишћења..

Пише: Радован Калабић
среда, 13 август 2008 21:39

По узору на Велеиздајнички процес у Загребу, Беч је организовао и Велеиздајнички процес у Бањалуци 1915-16. Матрица је била иста само је циљ тог политичког судилишта био другачији. Оно је требало да оправда аустро-угарски напад на Србију.

Пред суд је изведено 156 угледних Срба и Српкиња из БиХ. Њих 16-оро осуђено је на смртну казну. Остали на дугогодишње робије. Апели из света, међу којима је најутицајнији био глас шпанског краља Алфонса, утицали су на Беч да помилује на смрт осуђене. За све оптужене на овом монтираном процесу у Бањалуци праву слободу је донео, ипак, победнички поход српске војске.

На бескрајној траци политичких суданија Србима сада је дошао ред и на Радована Караџића. Првог, легално и легитимно изабраног председника Републике Српске.

IX

Пре Дејтонске мировне конференције НАТО је бомбардовао положаје Срба у Босни, како би ослабио њихову преговарачку позицију. Први председник Републике Српске, под ко зна каквим условима и уценама, пристао је да демисионира. Да се повуче са свих државних и партијских функција. Да нестане из јавног живота. Да га нема ни на преговорима у америчкој војној бази, у којој се, између осталог, одлучивало и о судбини Босне. Као и о будућем положају српског народа у њој, који је Караџића, изабрао за свог првака.

Непобитна је чињеница да су Срби на челу са Караџићем први пут у историји направили своју државну творевину лево од обале Дрине. То је и једини "ратни плен" Срба у протеклим оружаним сукобима на подручју бивше СФРЈ.

Све остало спадаће у рубрику накнадних оцена и коментара подложних променама на међународној политичкој сцени.

Караџић ће на овом суђењу, са унапред познатим исходом, добити бар ту прилику да баци широк поглед на прошле догађаје и главне актере. Да склони непрозирну медијску завесу са амбивалентне и мутне улоге тзв. Међународне заједнице у многим злочинима почињеним на свим зараћеним странама, па и у Сребреници. Али и у Братунцу. И на другим местима. Таква прилика се не пропушта и нема сумње да ће је Караџић искористити.

Он, који је пуних 13 година био друга уговорна страна, најбоље зна праву природу оних који су за себе прибавили ексклузивно право некажњеног убијања по свету. Они подмећу ратне пожаре широм света, а онда се намећу као ватрогасци. У исто време и ратнохушкачи и миротворци. Спасиоци и утеривачи демократије, који најдоследније примењују политику двоструких стандарда. Они који су своју убилачку акцију против Србије дијаболично прекрстили у Милосрдног Анђела.

Нема већег узаса од лажи маскиране у истину. Нема већег понижења од духовног. И нема горе тамнице од планетарног краљевства заснованог на лажима.

Караџић у процесу контроле прошлости и наметана будућности

Пише: Радован Калабић
среда, 13 август 2008 21:39

Малобројни су они који иза маске милосрдног анђела препознају наказно лице сабласти створене да вара. Један од њих је Александар Солжењицин који верује да: "једноставан корак који треба да учини храбри појединац јесте да не учествује у лажи. Једна реч истине ће превагнути над светом"- бодри нас и с оне стране гроба неумрли Солжењицин.

Караџић је, иако невољно, изашао из глобалног позоришта сенки, прерушавања и мимикрије. Уговор с ђаволом више не важи. Сада је то опет онај стари, прави Раша, кога су Срби у Босни већ опевали:

"Радоване да те није било
Српско би се саломило крило

Радоване у тебе гледамо
Српску земљу никоме не дамо".

Тек утамничен и са својим правим идентитетом он је постао истински слободан човек, намеран да без помоћи адвоката, сведочи о правом заточеништву у виртуелној слободи. Готов да учини тај једноставан корак храброг појединца.

Казна је, ионако, небитна.

Онај, који једини и заиста суди - тек накнадно ће дати своју завршну реч.

На 2018. ионако нећемо дуго чекати.

Београд, 10. август 2008.